

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE GRIMLACH VAN DE GODEN

Een tragedie naar de Theseuslegende

door

Karel Verleyen

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2016

Nr.1992

PERSONAGES

2 dames - 12 heren

Althea
Ariadne, dochter van Minos

Heros
Hubris
Aegeus, koning
Oratos, een ziener
Theseus, zoon van Aegeus
Daedalus, bouwmeester
Agos
Parmenides
Minos, koning
Theros, zijn raadgever
Minotaurus
Stuurman

I Troonzaal van Aegeus

II Scheepsruim

E E R S T E B E D R I J F

(Geen doek. Twee volksmensen die de rol van het koor zullen vervullen op. De ene, Heros, verhaalt in de loop van het stuk de heldhaftige geschiedenis van Theseus. De tweede, Hubris, zal zijn daden telkens interpreteren vanuit het grote motief dat Theseus' leven heeft beheerst, de grenzeloze eerzucht die uiteindelijk zijn ondergang zal betekenen.)

HEROS : Dit is het einde van de wereld! Als zelfs de helden schaamteloos worden vermoord door kleine tirannen als Lycomedes van Skyros, moeten de goden wenend het hoofd afwenden. O, Theseus...

HUBRIS : Theseus? Vermoord? Die hooghartige, zelfzuchtige vadermoordenaar dood? En jij denkt dat de goden daarbij een traan zullen plengen? Hahaha! De goden zitten nu te grijnslachen, ze wrijven zich de handen, betreuren het dat zij niet kunnen baden in zijn bloed, dat zij zijn ingewanden niet kunnen roosteren op het hemelvuur!

HEROS : O, Theseus, hoe kunnen kleine mensen, mieren die in spleten leven, begrijpen wat een berg is! Waarom is het noodlot de held te sterk? Waarom blijft geen reus overeind als mieren de grond onder zijn voeten met hun gewriemel doorwroeten?

HUBRIS : Praat toch geen onzin. Zijn je ogen nog steeds niet geopend? Heb jij je vereerde Theseus ooit gekend? Heb jij niet gezien hoe de eerzucht hem oogkleppen voorbond zodat hij als een renpaard vooruitstormde, steigerend en schoppend onder de zweep van zijn overmoed? Ik heb hem gekend! Ik was een van zijn vrienden. Tenminste dat dacht ik. Nu weet ik beter. De eerzuchtige heeft geen vrienden, wie hij ontmoet, wordt een stapsteen, een sport in de ladder naar zijn

eigen roem. Het begon al toen hij terugkeerde uit Troezen....

(Licht dooft op het tweetal, aan op de troonzaal van Aegeus. In de troonzaal zit Aegeus in een stoel met hoge rug en houdt een lange staf in de hand. De ziener Oratos staat naast zijn troon. Buiten klinkt het rumoer van volk, het zwelt langzaam aan, vrouwenstemmen klagen luidruchtig. Aegeus bergt zijn hoofd in zijn handen.)

AEGEUS : Houdt dit dan nooit op? Nauwelijks zijn de wonden geheeld of de harteloze tijd brengt er nieuwe toe.

ORATOS : Dat is het perfide, het schurkachtige van de wraak van Minos. Een zwaardhouw die je hand afhakt, een bliksem die je treft, veroorzaakt een flits van verblindende pijn, maar dan krijg je de kans om te herstellen. Dit is sluipend gif, de angst die even wegdoezelt en dan weer wakker schrikt bij het schuiven van de seizoenen. Het tellen van de manen die groeien en verschrompelen...

AEGEUS : Zwijg, Oratos! Wanneer dat alles is wat je kunt zeggen! Moeten we die dodelijke grillen van Minos dan blijven involgen?

ORATOS : Vraagt de rots of ze zich door het opkomend stormtij moet laten overspoelen? Vraagt de rietstengel of hij moet buigen voor de wervelwind?

AEGEUS : Is het bloed van Androgeus nu nog niet weggespoeld door het bloed van onze kinderen? Telkens opnieuw zie ik de zoon van Minos vallen, genadeloos getroffen door mijn speer, vastgespijkerd aan de roodkleurige aarde. Ik heb het niet gewild! Waarom was hij zo gehaast om te zien waar mijn speer zou neerkomen? Waarom strekte hij al zegevierend de armen in de lucht? Welke god tilde de speer in de handen van een windvlaag opnieuw

op, joeg haar voort tot ze trillend geplant was in zijn hart?

ORATOS : Koning, waarom stel je de vraag niet anders? Kon je ontkomen aan dit lot? Welke god deed bij jou de gedachte ontstaan dat het goed zou zijn mochten mensen zich met elkaar meten in het lopen, het worstelen, het speerwerpen of het slingeren van de discus? Of welke god maakte als eerste bij de mens het verlangen wakker om een ander in kracht of snelheid te overtreffen?

AEGEUS : Als de goden inderdaad een plan hebben met ons, waarom tekenen ze dan ook niet de gevolgen van onze daden voor ons uit? Denk je dat ik ooit spelen zou hebben ingericht waaraan de zonen van vorsten en hooggeplaatsten op aarde zouden meedoen mocht ik hebben geweten dat daarvoor zoveel bloed zou vloeien? Waarom spreken wij van het blinde noodlot terwijl het onze ogen zijn die niet over de grens van de dagen kunnen zien?

Het gejoel wordt nog sterker. Er wordt een woord gescandeerd. Wat het is, blijft onduidelijk. Het gehuil wordt gejuich.

ORATOS : Koning, jou treft geen verwijt. Minos heeft de dood van zijn zoon gewoon aangegrepen om zijn macht over de zee en over Attica uit te breiden. Het gaf hem een wettelijk lijkend voorwendsel om jou te onderwerpen. Wat een spel, een wedkamp had moeten zijn, werd een oorlogsverklaring. En de buit die hij meesleept na zijn overwinning, is jong, ongeschonden leven.

AEGEUS : *(springt op)* Ik zal me verzetten, ik maak er een eind aan, ik zal

ORATOS : Je zult niks. Je weet dat woorden afketsen op wapens. De schepen van Minos spuwen in tien tellen meer gewapende krijgers uit op onze stranden dan wij er in vijftien jaar op de been kunnen brengen. Soms is

het nodig jonge levens te offeren om het leven van jong en oud te sparen!

AEGEUS : Waarom *(er klinkt nu woedend geschreeuw en het geluid van een worsteling bij de toegang van de troonzaal.)* Wat moet dat?

Wacht! Wacht!

ORATOS : Het noodlot klopt alweer aan. De goden grijnzen!

(Twee wachters worden binnengeduwed door een jongeman. Ze proberen zich te verzetten, maar hij maait ze van de been door een worstelgreep.)

THESEUS : Als ik mijn vader wil bezoeken, zal geen mens me dat beletten.

AEGEUS : Vader? Mijn zoon? Theseus!

THESEUS : Jawel, vader! Het paleis van mijn grootvader werd me te eng. En zoals ik het zie, is hier wat aan de hand. Waarom staan de Atheners buiten te jammeren als oude wijven? Wat betekenen die gesloten gezichten, die schichtige blikken, dat steelse wegsluipen?

AEGEUS : *(omhelst Theseus)* Theseus, ben jij het echt? Ik heb je weggestuurd naar Pittheus van Troezen als een kind en je verschijnt hier terug als een man. Gaat de tijd dan echt zo snel?

THESEUS : Snel? De tijd? De tijd kruipt als een landschildpad. Wanneer gebeurt er wat? Wanneer komt de aarde eindelijk in beweging! Dat zijn de vragen die ik me voortdurend stel.

ORATOS : Het ongeduld van de jeugd die haar dagen wil vullen tot aan de rand. Welkom, prins Theseus.

THESEUS : Dank je. Wie is hij, vader?

AEGEUS : Oratos, mijn raadgever. Hij lijkt het vermogen te hebben te kijken in de boezem van de tijd, geheimen te ontsluiëren waar onze ogen blind blijven.

THESEUS : Mooi zo. Oratos, ontsluit dan het geheim. Wat is er aan de hand in Athene? Waarom kreunt heel Attica? Dit lijkt Eleusis wel, waar Procrustes...

AEGEUS : Wat gebeurt er in Eleusis? Vertel, Theseus!

THESEUS : Nu? Vandaag? Niets meer. Ik heb met Procrustes afgerekend.

ORATOS : Procrustes?

THESEUS : Een rover, een onmens, een wreedaard die onschuldige reizigers dwong bij hem te overnachten. Hahaha! Zo zei de schurk het. En weet je wat hij deed? Hij had twee bedden, een groot en een klein. Wie klein van gestalte was, moest in het grote bed slapen, wie lang van lijf en leden was, moest in het kleine bed.

ORATOS : De helft van de gasten had dan tenminste een rustige nacht.

THESEUS : Rustig? Nee, Procrustes had een vreemde zin voor orde en netheid. Alles moest netjes passen. Dus rekte hij de kleine mensjes uit tot ze lang genoeg waren om in het grote bed te passen, de grote verminkte hij tot ze in het kleine bed pasten. Zijn woning lag midden een knekelveld, afgehakte voeten, handen, kuit- en dijbeenderen. Onvoorstelbaar.

AEGEUS : Stop, Theseus, zwijg over die wreedheid!

THESEUS : Waarom? Dat doen ze al te veel, zwijgen, treuren, niets ondernemen. Ik ben op Procrustes toegestapt en nog voor hij wat dan ook had kunnen doen, heb ik hem in het kleinste bed doen passen. Hahahaha! Hij zag er krankzinnig uit, met zijn armstompjes en zijn stukjes been.

ORATOS : Prins Theseus, het is niet goed dat mensen over hun wrede daden opscheppen, zelfs al zijn het dan heldendaden.

THESEUS : Vraag maar eens aan die lui van Eleusis hoe zij erover denken! Daar hebben ze me het verhaal wel honderd keer laten vertellen, daar hebben ze feestmaaltijden voor me aangericht, me de hand van hun

dochters aangeboden, me gekranst met goud! Nee, Oratos, wie de mensen verlost van een bloedig juk, mag zich daarop beroemen.

AEGEUS : Ik ben blij dat je hier bent, Theseus. Soms voel ik het gewicht van de jaren op me wegen.

ORATOS : Alleen de jaren brengen de zegen van de wijsheid, koning! De jeugd is als een wild paard dat steigert en bokt en de flanken schurkt tegen de omheining van de tijd. En om een land te besturen is wijsheid belangrijker dan ongeduld.

THESEUS : Ach wat, alweer praat van oude wijven. Wat is hier aan de hand? Ik hoor vreemde dingen over een schatting, over een monster dat de kinderen van dit land en van deze stad zou verslinden, over een koning die te zwak is om zijn volk te beschermen? Vertellen ze dat over jou, vader?

AEGEUS : Ze zullen het wel over mij hebben, maar ik weet dat de pijn, het verdriet hun geesten verduistert.

THESEUS : Lulkoek! Een koning mag dat niet over zich laten zeggen. Het gewone volk moet opkijken naar zijn vorst...

ORATOS : Prins Theseus, zou je niet eerst het verhaal van onze ramspoed willen horen? Jouw woorden zijn net angels.

THESEUS : (*grijpt Oratos beet*) Ik heb van jou geen lessen te ontvangen. Maar goed, vertel op, vader.

AEGEUS : Theseus, ik wil geen geweld hier. Dit paleis is een huis, een woning en wie er mijn gast is, heeft recht op een voorname behandeling. Het verhaal is trouwens gauw verteld. Ik wilde de onderlinge naijver van de Grieken en hun burenen in goede banen leiden. Ze mochten elkaar ongewapend bekampen in wedstrijden. We zouden eerlijk uitmaken wie het snelst liep, het verst kon springen, de speer of de discus kon slingeren verder dan de anderen, we zouden ongewapend worstelen.

Het leek te werken. Alle steden sloten vrede en stuurden hun beste mensen. Ook Minos, de koning van Kreta, stuurde iemand. Zijn eigen zoon. In het speerwerpen stonden wij tegenover elkaar. Mijn speer heeft hem gedood. Minos was razend van pijn. Hij stuurde meteen een vloot hier naartoe, nam de stad in en dreigde ze te verwoesten. Eindelijk nam hij genoegen met een vreemde losprijs. Wij zouden om de zeven jaar zeven jongens en meisjes overleveren...
 THESEUS : Atheners die slaaf worden? Vader! Dat is schandelijk.

AEGEUS : Het is zelfs erger. De meisjes en de jongens worden in het paleis van Minos opgesloten in een doolhof. Daar huist een afschuwelijk monster dat alleen mensenvlees eet. Onze kinderen dienen als voedsel van dat monster. O, waarom hebben de goden ons zo getroffen?

THESEUS : Wat heeft dat met de goden te maken? Dit heeft te maken met macht, met de wil te heersen, zich niet te onderwerpen aan de grillen van een tiran. Dit heeft te maken met dapperheid, met de plicht van een koning!

ORATOS : Prins Theseus, op het gevaar af opnieuw je woede te wekken, je praat zonder denken. Als je vader weigert de jonge losprijs te betalen, wordt deze stad verwoest. De overmacht van Minos is te groot en zolang de Minotaurus in zijn paleis huist, is hij oppermachtig. De Minotaurus, het monster, is half stier, half mens, geboren uit de liefde van een vrouw en de woede van een god. Minos van Kreta koestert het monster als teken van onderwerping aan die god. En dus mag hij op de bescherming van de god rekenen.

THESEUS : Geklets van bange sukkels die gewoon een verontschuldiging zoeken voor hun angst. Als de Minotaurus, als dat monster de oorzaak is van onze ellende, moeten we de Minotaurus opruimen. Zo eenvoudig ligt het. Net als met de rover van Eleusis.

AEGEUS : Theseus, je doet me pijn. Denk je nou echt dat wij dat niet al honderd keren hebben overwogen? Niemand kan de Minotaurus doden alleen al omdat niemand ooit het paleis van Minos kan binnendringen. *(omhelst Theseus - Theseus lacht onbedaarlijk.)* Theseus, dit is niet het ogenblik...

THESEUS : Zie je nou wel? Jullie zijn zo bang dat je niet verder kijkt dan je neus lang is. Niemand kan het paleis van Minos binnen? Veertien Atheners zullen er over enkele dagen binnenstappen. De meisjes en jongens die Minos als losprijs heeft geëist! Wel? Wat zeggen jullie daarvan? Veertien Atheners voor een monster?

ORATOS : Prins Theseus, ik....

THESEUS : Alweer wat aan te merken? Oratos, ik begin te denken dat je me niet kunt luchten omdat ik jouw mooie praatjes stukprik als zeepbellen, omdat je bang bent dat ik jouw plaats naast mijn vader zou kunnen innemen.

ORATOS : Prins, jouw mening is jouw mening. Ik wil alleen maar zeggen dat de veertien kinderen weerloos zijn, ongewapend, zonder hoop om te ontsnappen. Want het monster huist in een onontwarbare doolhof... *(Oratos klapt in zijn handen. Een van de wachters maakt de deur open.)*

THESEUS : Wil je me laten arresteren?

ORATOS : Integendeel. Wachter, vraag bouwmeester Daedalus om hierheen te komen. Nu meteen.

(De wachter verdwijnt. Het blijft stil. De drie personen bekijken elkaar onderzoekend, als willen ze elkaars kracht meten.)

AEGEUS : Oratos, wat moet je met Daedalus? Eigenlijk vind ik dat de woorden van mijn zoon het overwegen waard zijn.

THESEUS : Natuurlijk, vader! Er is geen probleem waar je geen oplossing kunt voor bedenken. Oratos draait de

dingen om! Voor hem is er geen oplossing waarvoor hij niet meteen een probleem kan vinden.

ORATOS : Zoals je wilt, prins.

(De deur gaat open. Daedalus komt binnen, loopt naar de troon en buigt.)

DAEDALUS : Koning? Wat kan ik...

THESEUS : Hou op met die onderdanige onzin. Ben jij de bouwmeester van dat paleis van Minos? Ik heb van je gehoord, maar ik dacht dat je er indrukwekkender zou uitzien.

ORATOS : Daedalus, ik wil dat je deze jongeman vertelt dat Minos onbereikbaar is voor...

THESEUS : Je legt hem jouw woorden in de mond. Kan hij niet voor zichzelf denken?

DAEDALUS : Ik begrijp niet wat er aan de hand is?

AEGEUS : Heel eenvoudig. Je weet dat vandaag de schepen van Kreta hier aankomen om de levende losprijs te komen ophalen. Mijn zoon, Theseus, wil dat we wat ondernemen....

THESEUS : Ik wil zelf wat ondernemen. Ik wil met die schepen meegaan, de Minotaurus doden en een einde maken aan dit gejammer!

DAEDALUS : Ik vrees dat ik je moet teleurstellen, prins. Ik heb inderdaad het paleis gebouwd. Mijn opdracht was het plan zo ingewikkeld te maken dat niemand, zelfs de koning alle kamers en gangen kent. In de ingewanden van dat labrynt huist de Minotaurus. Ik heb het monster nooit gezien, wist niet eens dat het bouwsel voor hem was bedoeld toen. Evenmin wist ik dat de koning het ook op mijn leven had gemunt.

THESEUS : Op jouw leven? Je hebt een paleis voor hem gebouwd.

DAEDALUS : Minos is een tiran. Net als alle tirannen is hij doodsbang! Je ruikt de angst die uit alle

poriën van zijn lijf zweet. Hij wilde dat paleis vol doolwegen en verborgen kamers om desnoods te kunnen schuilen voor zijn tegenstanders. Toen het bouwsel klaar was, verplichtte hij me om persoonlijk de laatste hand te leggen aan de binnenste kamers. Ik werkte er een paar dagen samen met mijn zoon. We konden nooit meer de uitgang terugvinden. Precies wat Minos wilde. Zo zou ik nooit iemand over het labrynt kunnen vertellen... ORATOS : Prins?

THESEUS : En toch sta je hier?

DAEDALUS : Jawel. Ik heb jarenlang nagedacht over een manier om uit het paleis weg te komen. Tenslotte heb ik vleugels gemaakt van was en veren en ben ik samen met mijn zoon weggewiekt....

THESEUS : Zie je wel? Desnoods vlieg ik zelfs naar ginds.

AEGEUS : Theseus, je moet ook de rest van het verhaal horen. Je overmoed maakt me bang. Daedalus, de zoon van deze man, was een jongen als jij. Toen hij door de hemel kliefde, wilde hij de zon van dichtbij zien. Hij schroefde zijn vleugels en stortte in zee!

THESEUS : Waarom zou ik de zon van dichtbij willen zien? De aarde is mijn wereld, de gewone aarde. Vader, alles wat ik heb gehoord, sterkt me alleen in mijn overtuiging. Het moet eindigen.

ORATOS : Prins, denk na. Koningen en prinsen hoeven geen helden te zijn!

THESEUS : Daar denk ik dan anders over! Koningen en prinsen moeten hun leven kunnen wagen, alles zetten op een worp met de dobbelstenen, groots en meeslepend moet dat leven zijn. Pas dan maken ze bij hun onderdanen genoeg geloof en respect los om dingen te kunnen eisen. Oratos, mocht ik koning zijn, dan was jij ORATOS : Ik weet het, Prins Theseus. We zijn water en vuur. Maar bedenk dat vuur het water doet

borrelen en koken terwijl het water datzelfde vuur kan blussen. Voor altijd.

THESEUS : Is dat een bedreiging? (*springt op Oratos toe.*)

AEGEUS : Genoeg! Beheers je, Theseus! Laat me nu alleen, ik wil nadenken.

THESEUS : Vader, dat hoeft niet langer. Je weet dat ik vastbesloten ben.....

ORATOS : Wie zei ook weer dat de goden hem die ze willen vernietigen slaan met overmoed?

(Daedalus en Oratos gaan naar buiten. Aegeus volgt hen langzaam. Theseus kijkt hen na. Het licht dooft langzaam. En lichtstraal op Theseus. Hij loopt naar de troon, gaat er zitten en lacht.)

T W E E D E B E D R I J F

(Het decor uiterst links suggereert het ruim van een schip. Er liggen wat vaten, visnetten, evt. een reserve anker. Geluidsachtergrond wind en geruis van golven. Rechts enkele zuilen op een verhoog die het paleis van Minos moeten voorstellen. De scheiding tussen beide wordt gemaakt door de belichting.

HEROS : Vond je het dan niet bewonderenswaardig? Theseus, prins Theseus, opvolger van zijn vader, kon leven in weelde...

HUBRIS : Je snapt het nog altijd niet! Sommige mensen geven geen moer om weelde, ze zijn maar van een ding bezeten, van roem, van eerbetuigingen, van macht over hun medemensen.

HEROS : Daar noem je drie dingen.

HUBRIS : Ik noem een en hetzelfde ding. Roem is erkenning door wie minder is of tenminste denkt minder te zijn. Eerbetuigingen krijg je van diegenen die je als hun meerdere erkennen en meteen kun je over ze heersen. Het woord van een eierzuchtige is een scepter...

HEROS : Hoe komt het toch dat je geen goed woord kunt zeggen over prins Theseus? Vind je het soms goed dat hij nu in dat verre land vermoord is? Je lijkt er zelfs tevreden mee!

HUBRIS : Ja, dat ben ik! Ik grijnslach met de goden! Theseus heeft zijn leven verloren nadat hij het leven van zoveel op het spel heeft gezet zonder te weten of hij ooit kon winnen. Waarom zou ik dan een goed woord voor hem over hebben?

HEROS : De helden hebben rechten waarvan de gewone sterveling niet eens kan dromen!

HUBRIS : Helden zijn stervelingen voor wie het leven van anderen geen waarde heeft. Ze hebben geen

extra-rechten, ze zijn blind! Helden zijn stervelingen die te dom of te hoogmoedig zijn om bang te worden! Maar wij waren bang, wij waren de prijs die Theseus bereid was te betalen voor zijn roem, voor zijn waanzin!

HEROS : Ik geloof je niet? Voerde het schip geen zwarte zeilen toen het uitvoer, zwart, de kleur van de rouw. Had Theseus geen witte zeilen meegenomen die hij zou hijsen als het schip terugkwam naar Athene? Terugkomen betekende toch dat hij jullie zou hebben gered en Athene zou hebben bevrijd?

HUBRIS : Laat ik je dan vertellen wat er gebeurd is. Theseus wilde inderdaad terugkomen. Inderdaad. Maar daarom moest hij eerst vertrekken. De koning, Oratos, Daedalus, iedereen probeerde Theseus van zijn plan af te brengen. Toen al wist ik dat het niet zou lukken. Ik had hem gezien terwijl hij op de troon was gaan zitten. Hij kon toen gewoon niet vermoeden dat er ogen waren die hem volgden. Hij zat op de troon, schurkte zijn billen in de kussens, lachte! Ik wist dat hij vanaf dat ogenblik maar aan een ding zou denken...

(Licht op het ruim. De jongelui tuimelen de scène op alsof iemand ze brutaal duwt. Theseus worstelt het langst.)

THESEUS : Laat me los, schoft! Ik sla je desnoods de hersens in!

AGOS : Dat heb je er nou mee! Waarom kon je daarboven je mond niet houden, Theseus!

PARMENIDES : Ja, waarom moest je zonodig herrie schoppen? Nu zitten we hier in dit stinkend ruim in plaats van voor het laatst te genieten van de zon, de wind en de zee?

THESEUS : Hoor me die liefjes nou toch eens aan.

AGOS : En pest me niet met die meisjeskieren. Jij hebt ze me doen aantrekken! Het is jouw ellendige, krankzinnige idee!

THESEUS : Je was het er toch mee eens? Kan ik het helpen dat je kin rond is als die van een meisje, dat je huid blank is als het schuim op de golven, dat je haren over je schouders stromen als de zoete geuren van de nacht? hahahahaha!

PARMENIDES : Ik vind het helemaal niet prettig. Ik heb ook meisjeskieren aangetrokken toen je het vroeg. Ik geloofde je toen je zei dat we op die manier meer kans hadden....

THESEUS : En is dat niet zo? Inplaats van zeven jongens en zeven meisjes, krijgt de Minotaurus negen jongemannen en slechts vijf meisjes tegenover zich. Bovendien heb ik niet zomaar, zonder reden herrie geschopt. We moesten hier beneden geraken en dat kon niet ongemerkt.

ALTHEA : Theseus, ik wist wel dat je een plan had! Ik wist wel dat je ons niet zomaar zou laten opsluiten. O, Theseus! *(Ze loopt naar hem toe en probeert hem te omarmen.)*

PARMENIDES : Geef het op, Althea! Je bent voor hem niet meer dan een meisje! Gewoon een meisje!

ALTHEA : Parmenides! Wat weet jij van wat zich in ons hart afspeelt?

THESEUS : Genoeg, jullie. Ik had nog wat te vertellen.

AGOS : Vertel het haar Theseus! Vertel haar wat je ons hebt gezegd. Vertel haar van je plan! Zeg haar nu dat ze met de meisjes op de minotaurus moet afstormen, dat ze moeten proberen hem bezig te houden terwijl wij hem overvallen! Bezighouden? Ze moeten zich als eerste laten verslinden! Zeg haar dat je hebt geflikflooid tot ze gek genoeg was om voor jou door een vuur te lopen, zo krankzinnig verliefd dat ze de tanden en